

LBRIS

We know
books

ALLY E.T.

ANYLEEA

O LUME CAPTIVĂ

CUPRINS

PROLOG.....	9
Partea I – PREJUDICIUL	19
Partea II – REÎNTREGIREA.....	195
EPILOG	337

PROLOG

Razele soarelui străluceau timid peste grădina îngrijită cu multă dragoste. Petuniile proaspăt înflorite se bucurau din plin de căldură. Adolescenta s-a apropiat de tufele colorate pe care le plantase ea însăși cu două veri în urmă. Buclele castanii îi atârnavu peste umerii goi. Mia se opri preț de câteva clipe și inspiră adânc mireasma florilor. Înclină stropitoarea albastră și, cu zâmbetul pe buze, începu activitatea pe care o considera atât de relaxantă.

Mia are cincisprezece ani pe care i-a împlinit chiar astăzi. Mama sa îi sugerase că ar fi bine să facă o plimbare scurtă prin grădină, așa, de dimineață. Era sigură că la întoarcere, darurile o vor aștepta pe cuvertura albă din camera ei, la fel ca-n fiecare an. Spera că de data aceasta avea să iasă totul bine. Anul trecut, Tania, mezina familiei, arsese din greșeală o porțiune bună din draperia care se afla în bucătărie, izbucnind astfel un scandal monstruos. Mia făcu o piruetă, privind cu admirație poalele rochiei galbene pe care o alesese în această zi de sărbătoare. Termină de udat în numai câteva minute și apoi se așeză pe băncuța de sub salcâm. Fiecare colțișor din jurul casei îi trezi câte o amintire. Dacă ar întreba-o cineva, ar putea să jure că se născuse acolo, în atmosfera calmă care-i aducea atâta plăcere. De fapt, părinții ei se mutaseră aici când Mia avea aproape patru ani. Întotdeauna își spunea cât de privilegiată este să trăiască într-un mediu așa de primitiv și potrivit pasiunilor sale.

— Mia, grăbește-te! Noi am terminat! strigă mama din ușă.

Mia se trezi din visare și îi aruncă femeii un zâmbet jucăuș. Lăsă stropitoarea lângă bancă și o luă la fugă.

Iubea senzația asta de libertate. Își șterse tălpile sandalelor pe preșul de la intrare și păși cu entuziasm. Tania se uita la desene, dar sări în picioare imediat ce o văzu pe sora mult așteptată.

— În sfârșit! Mergi sus, haide!

— Tania, las-o măcar să respire, o muștră imediat Flora.

Puse cafeaua în ceașcă și, delicat, luă o înghițitură.

— Urc numaidecât. Nu te îngrijora, Tania! o asigură cu blândețe fata.

— Uită-te la tine, Mia! Nu mai ești un copil. Te transformi într-o domnișoară în toată regula, îi spuse cu emoție-n glas tatăl lor.

De fiecare dată când se uita spre el, pe Mia aproape că o pufnea râsul. Pur și simplu i se părea că-și vede clona. Bărbatul avea ochii verzi și părul castaniu și des. În mod neobișnuit, caracterul îl moștenise de la mama sa. Realizase asta atunci când a împlinit unsprezece ani, iar Adrien hotărâse că venise vremea să o învețe cum se trage cu arma. Atunci când încercase să-i arate, Mia țipase și o luase la fugă înapoi spre casă, acolo unde o așteptau confortul și liniștea cu care fusese obișnuită. Își luase mama în brațe plângând. Așa se spulberase visul lui Adrien.

Măcar o are pe Flora, ea se descurcă foarte bine cu astfel de activități extrașcolare, gândi Mia și schiță un zâmbet.

— Nu știi cât mă încântă ideea asta de a lăsa copilăria în urmă, dar te cred pe cuvânt, tati. Poate că ar trebui să încep să-ți spun tată, continuă ea chicotind.

Cu pași grăbiți, Mia urcă scările și trecu pragul camerei. Geamul era larg deschis, iar sunetele naturii îi ajunseră la urechi. Chiar acolo unde își imaginase, o așteptau două

pachete și un buchet de flori. Închise ușa, apoi se așeză pe marginea patului. Luă cadoul împachetat în material galben. Ghici de la cine era. Îl întoarse și văzu că numele mamei era scris elegant într-un colț. Trase de fundița roșie și lăsă să-i scape un murmur de uimire. În fața ei se afla o pereche de pantofi cu tocul de câțiva centimetri. Pesemne că de acum i se permitea să poarte. Îi puse deoparte și mirosi trandafirii așezați frumos, lângă. Erau atât de parfumați! Nu încapă îndoială că aceștia erau de la tatăl său. Ultimul dar părea mult mai sofisticat.

Doar Flora poate face asta, își spuse Mia. Nu exista vreun model pe hârtia cu care era ambalat. În interior descoperi un ruj roz, de nuanța petuniilor din grădină. Alături, se afla un plic. Fata începu să citească.

Dragă Mia,

Astăzi împlinești cincisprezece ani și mă tem că sunt mult mai emoționată decât tine. Surioara mea crește și nu-mi vine să cred că în numai trei ani vei fi deja majoră. Dar, lăsând la o parte aspectul acesta cu care, apropo, deocamdată nu mă pot împăca, doresc să îți urez un sincer la mulți ani, surioaro!

Ca să fiu onestă până la capăt, Mia... ar mai fi ceva de spus. Știu că te descurci și că te maturizezi, dar pe lângă asta sunt conștientă de apropierea dintre noi. Oricât de sigură pe mine aș încerca să mă arăt, se pare că mă sperie și încântă, totodată, ceea ce urmează să-ți spun. Și te iubesc. Nu spun că pe Tania n-o iubesc, desigur, însă acum vorbim despre tine, Mia. Noi două am crescut împreună. Așa cum Tania a crescut, la rândul ei, cu tine. O să merg la facultate, m-am hotărât. Vreau să am niște studii și nu, nu am luat decizia tocmai singură. Am discutat cu mama și mi-a povestit câte ceva despre tinerețea ei. Aș fi vrut să-ți dai și tu cu părerea, însă nu mi-am găsit curajul de a-ți

spune față-n față. Știu că-ți făcuseși niște planuri și că îți imaginaseși altfel lucrurile, totul numai din cauza mea. Ei bine, asta e tot. Sper să nu fii prea supărată pe mine, Mia.

Cu toată dragostea,

Flora

P.S. Tania m-a rugat să-ți spun că te așteaptă ceva în sertarul noptierei...

Mia puse hârtia înapoi în plic și, clipind des, un pic confuză, se aplecă spre sertar. Acolo, o aștepta o cutie cu bomboanele sale preferate și o ciocolată cu alune și caramel sărat. Zâmbi ușor, imaginându-și momentul în care sora sa cea mică se strecurase și lăsase dulciurile.

Va trebui să discut cu Flora, asta-i clar, oftă ea.

Își aruncă în gură o bomboană și porni pe scări, în jos.

Toți ochii erau ațintiți asupra sa, iar Mia își plecă capul, îmbujorându-se. Nu era o mare fană a atenției, mai ales după ce i se întâmplase în clasa a treia. Oricine îi auzise povestea se declarase convins că Mia exagerează, însă pentru ea fusese o experiență destul de neplăcută, care o lăsase cu anxietate și trac, de cele mai multe ori.

*

Într-o zi de toamnă, învățătoarele mai multor clase organizaseră un spectacol de talente. Timp de o săptămână întreagă se plimbaseră prin săli în căutarea unor voluntari.

Într-un final, încurajată de părinți, fetița acceptase propunerea și decisese să prezinte un moment de dans. Repetase în fiecare zi și, în ciuda emoțiilor, avusese încredere în talentul ei. Ziua spectacolului venise și învățătoarea strigase numărul care se afla pe ecusonul

Miei. Trăsese aer în piept și, cu genunchii tremurânzi, pășise pe scenă. Își ațintise ochii asupra familiei. Flora rânjea cu gura până la urechi, Tania, o mogâldeață pe atunci, își rodea frustrată unghiile, iar mama și tata zâmbeau încurajator. Melodia începuse, iar Mia încercase să se miște. Nici n-apucase să-și arunce privirea către picioare, căci acestea i se împleticiseră și se trezise pe burtă și, pe deasupra, cu una dintre mâini blocată sub ea. Lacrimile începuseră să-i curgă, iar mulțimea începuse să râdă, amuzându-se copios.

*

— Vă mulțumesc mult pentru cadouri! spuse Mia, privindu-i pe rând.

— Ha, știam eu că-ți vor plăcea bomboanele!

— Da, m-ai nimerit, Tania! râse ea și o atinse ușor pe umăr.

Flora o aținti cu privirea și păru cumva stânjenită.

— Eu și Flora ieșim puțin, îi anunță ea. Trebuie să discutăm ceva, adăuga Mia. Flora o privi recunoscătoare și oftă ușurată.

— Puteți începe să mâncați fără noi, spuse sora cea mare.

Mia o apucă de mână. Flora încuviință resemnată din cap și o urmă pe verandă.

Cele două fete își aruncară priviri curioase, iar Mia îi făcu semn să ia loc pe scaunul maroniu.

— Mia, îmi pare foarte rău! Sunt atât de lașă, oftă ea. Mi-am tot spus că vom vorbi în altă zi, ca să nu îți stric dispoziția. Nu știu când urma să vină și chiar nu știu ce e în ca...

— Ajunge, Flora. De când știi? Vreau să spun, de când te-ai hotărât?

— Prin mai...

Mia începu să râdă.

— Ce-i așa amuzant? o întrebă sora cea mare, arcuindu-și o sprânceană.

— Tu, evident! Chiar avem niște probleme în a comunica. Dă-mi mâinile, o încurajă ea pe Flora.

Stătura așa preț de câteva clipe.

— Nu-mi vine să cred că te așteptai să mă supăr fiindcă vrei să faci atâtea cu viața ta. Sunt foarte mândră de tine!

Mia se ridică și o cuprinse cu brațele.

— Ce ar fi să mâncăm niște clătite cu gem de zmeură? Haide!

În interior, masa era pregătită și toți membrii familiei se adunaseră, însă niciunul dintre ei nu se atinsese de farfurie. Fetele se așezară, apoi degustară clătitele apetisante.

— Delicioase, mamă! spuse Flora, dându-și o șuviță din părul blond după ureche.

Flora, în contrast cu numele, nu era o fire tocmai delicată. Cea dintâi născută iubea aventurile și adrenalina, pe când sora mijlocie prefera să rămână acasă, unde se simțea în siguranță. Tania era singura care avea tenul mai închis, spre deosebire de celelalte surori, care erau palide. Chipul ei era rotund și avea bărbia în formă de prună. Trăsăturile delicate și privirea inocentă ademeneau întotdeauna complimentele celor din jur. Toate cele trei aveau o frumusețe aparte, iar între părinții acestora fusese dragoste la prima vedere.

Proaspătul absolvent avea prima întâlnire după foarte multă vreme. Alesese un restaurant de bun gust și spera să o impresioneze pe domnișoara întâlnită printr-un amic comun.

— Bună ziua! Am și eu o masă rezervată pe numele Clarke.

— Două secunde...

Adrien admiră decorul și respiră ușurat. Chiar fusese o alegere grozavă!

— Așa, Adrien Clarke. Masa de la fereastră. Seară plăcută!

— Sper să aveți gura aurită, răspunse acesta și se îndreptă către locul indicat cu atâta precizie.

Adrien luă loc și începu să răsfoiască meniul. Din când în când, mai arunca o privire în jur, însă nimic. Privi ceasul de pe mâna stângă și constată că au trecut deja douăzeci și cinci de minute peste ora stabilită. Oftă...

— Vă pot servi cu ceva?

Adrien ridică privirea spre chelnerița blondă, iar părul tuns bob îi atrase atenția pe dată.

— Aștept pe cineva, însă da, aș dori o... ăă... credeți că-mi puteți aduce un ceai negru într-un pahar de vin? se fâstâci Adrien pe scaunul tapițat cu piele.

— Desigur, răspunse tânăra și-și acoperi subtil zâmbetul.

Femeia dispăru și Adrien rămase blocat. Îi scăpă un surâs tocmai în momentul în care Sue se așeză lângă el.

— Iartă-mă, nu reușeam să-mi găsesc bereta.

Bărbatul o privi cu neîncredere.

— Bine că ai ajuns până la urmă, spuse el și îi zâmbi strâmb.

Chelnerița fermecătoare se întoarse și îi servi așa-zisul vin. După câteva minute, Sue decise că vrea un rosé (de căpșuni):

— Deci, Adrien, spune-mi mai multe despre tine.

— Abia ce am terminat Facultatea de Agronomie. Sunt în căutare de slujbă, spuse, sorbind o înghițitură și încercând din răputeri să nu se strâmbe atunci când lichidul astringent i se împrăștie în gură.

— Eu sunt în anul doi la litere și deja simt ca nu mai pot, glumi ea. Uite că îmi vine băutura!

Imediat ce Eloise, după cum scria pe cartonașul pus în buzunarul de la piept, se opri, mâna începu să-i tremure, iar farfuriuța se sparse zgomotos. Panicată, se aplecă și uită complet de paharul pe care-l ținea strâns.

Pleosc! Băutura alcoolică se vărsă peste Adrien.

— O, doamne, regret nespus! se scuză ea de cum se ridică. Lăsați-mă să vă ajut!

— Nu-mi vine să cred că angajează cineva împiedicate ca astea! răbufni Sue, care nu mișcase oricum vreun deget.

Eloise înghiți în sec, iar ochii i se umplură de lacrimi. Aduse un nou pahar de rosé, apoi Adrien o revăzu numai la venirea notei de plată.

Sue își luă la revedere, se ridică și porni către mașina care o aștepta afară. Bărbatul rămase complet dezamăgit de felul în care decursese seara, căci se vedea clar că nu aveau nimic în comun. Abia dacă reușise să înceapă o discuție. Își luă geaca și ieși în negura nopții. Adrien distinsese o siluetă care se mișca nefiresc. Curios, se apropie și atunci o văzu. O văzu pe femeia care-i servise. Tipa.

— Ia mâna de pe mine! Nu, nu, te rog!

Bărbatul o apucase de ceafă.

— Hei! Dispari! strigă Adrien, care dintr-un impuls sărise în ajutor.

Îi făcu semn calm să plece, însă mână îi tremura de furie. Nu putea concepe ideea ca cineva să-i facă rău.

— Mulțumesc din suflet! spuse fata care dintr-odată părea mult mai tânără. Eu sunt Eloise! se prezentă ea, ștergându-și transpirația de pe frunte.

— Adrien, întinse el mâna.

Atunci simțise pentru prima oară furtivitățile. Când palmele lor s-au atins, Adrien și-a dat seama că ea era persoana alături de care voia să-și petreacă tot restul vieții. Adora până și ritmul în care-i bătea inima!

*

Mia își puse capul pe perna răcoroasă. Fusese o zi frumoasă, iar fata era încercată de sentimentul acela de pace. Expiră ușurată pentru că reușise să stea de vorbă cu Flora. Nu putea explica de ce întotdeauna avusese emoții în preajma sa. Sora ei, atât de neînfricată, o ridicase de pe scenă cu atâția ani în urmă. Chiar și cu zâmbetul batjocoritor, Flora fusese cea care urcase în viteză și o adunase de pe jos. Tot în brațele sale plânsese Mia timp de câteva zile. Mereu fusese acolo pentru ea!

Pe Mia o fură somnul chiar atunci când, de afară, răsună un țârâit puternic, pe care nimeni nu-l băgă în seamă...

LBRIS

We know
books

PARTEA I

PREJUDICIUL

*Capitolul 1**Septembrie...*

Mia deschise ochii și privi nedumerită spre alarma care-i sunase. Poate că orice alt adolescent ar fi urât începerea școlii, însă nu și Mia. Cu timpul, învățase că acea clădire imensă cu geamurile șubrede și vopseaua luată era locul unde se simțea-n largul ei. Samantha, prietena sa cea mai bună, plecase chiar înainte de vacanța de vară. Vai, dar cât mai plânseseră cele două fete!

Familia lui Sam întâmpinase probleme financiare și se mutase undeva departe, la țară, împreună cu părinții tatălui. Mia o sunase aproape zilnic, asta până când, în urmă cu aproape două săptămâni, Sam se oprise din a-i mai răspunde la apeluri, la mesaje sau mail-uri. Fata se îngrijorase și își rugase mama să o sune pe mama Samanthei, însă degeaba. Nimeni nu preluase apelul lui Eloise.

Mia privi pe geam și zâmbi trist. Întotdeauna își petreceau zilele împreună, iar ei îi era greu să înceapă primul an școlar fără Sam...

*

Odată, ea și Sam cutreieraseră cartierele și atunci când se opriseră să-și ia câte-o înghețată, observaseră o bătrână îmbrăcată-n haine ponosite. Acasă, li se spunea mereu că ar trebui să se pună în postura celui de lângă, însă atunci când puseseră asta în practică, nu rămăseseră deloc impresionate.

— Uite cum facem, Mia. Îi luăm o înghețată de căpșune și sperăm că e o iubitoare a acestei arome *fantastice!*